

מסורת הש"ס

(6) כבודות 3: לקמן לד':
נדרים כ"ה (3) (כבודות 3:
לקמן לד"ה) (2) כבודות י"ה.
ב"מ י"ב (ד) (ותוספתא
פ"ג) כ"מ מ"ה
(1) (מסעי ט"ו פ"ט כחמ'
ומסעי ז"ע) (1) (ותוספתא
ר"ש פ"ג ע"ג) (5) (דף
כ"א) (5) (ומס' רש"י
י' (דף כ"א) (5) כמ"א:
ש"ה) (1) (ועין היטב
תוספות כ"מ י"ב ד"ה ואמר
שמואל ותוספות כבודות י"ה.
ד"ה ע"ה)

תורה אור השלם

1. וזה דבר השמטה
שמוט כל בעל משה ידו
אשר ישה ברעוהו לא
יגש את רעוהו ואת אחיו
כי קרא שמטה ליה
דברים טו ב

גליון הש"ס

גמ' ביחידא לא
בוקמינ. ע"י פלה פ"ה
מ"ב ובר"ש ס"ז: שם ואין
שברית משמחתו. ע"י
ברא"ש פ"ק דמכות סימן
ג: תוס' ד"ה ביחידא
ובר' אש"י ברכנן. ע"ין לעיל
דף יג ע"א חוס' ד"ה וסא:

מוסף רש"י

ופסקיה מברא. הנהר
 הפסקיו שתימה המעטות
 מזה העיר ולא יוכל לעמוד
 (וכחובות ב.) חזו דאחאי.
 שגמחי (שם). לא שגמחי
 מנחאי. וזה נישא ולא
 נשא מנישא לאחר וגם
 לכהונה נפסקת מהיום
 (שם). אין אונם בגיטין.
 אין טענת אונם בגיטין
 (שם). נתן לו מנחת כרי
 יכול לחזור בו. זה חז.
 (ב"מ מד.).

תוספות רי"ד

ישימתי הרניו מאתו
 לומר שלא אבדתי
 זה חסן עצלה וכן
 בעקריקו הימנה זה
 מהיומן ויבשה דאן
 אל יקונו ונערתא
 נעסא דאמרי חל
 דאל אפר הכי
 ליוסח אכספך לטון
 אינלי מילתא דארסא
 חות אכא רבא אמ
 אמר בנשואא דרביה
 ויהי ותחזו לסיס יאמרו
 בארסא שאיתי חביה
 עלוי כי שבו יא א'ן
 יר א' ק' ל שבו יד
 שלח שני כפניו או רלמא
 כפניו פ' כי ששו
 ב'ד שליח שני כפניו
 השליח ראשון כשוו הו
 או רלמא שני כפניו ופי
 כפניו שווי הו כגון ה
 שאני כולו להצטבע ולך
 לירכו כר דבנאי אר
 כפניו כפניו כי שבו
 כפניו שלחו מחס כן
 כפניו כי שבו אלו
 חתא דאמרי חו יא
 חתא דעלית וימן
 ליהי שני חתא וספסרי
 מערבא אמר חו חו
 דאחאי חו דאחאי אמר
 שמואל חו שני חתא
 חתא המעוברת
 לצבור חתא חו וקיל
 און אונס עמיסן דאמרי
 אקן מ' חתא אפר שמואל

י' משו כ"ד שליח. מי בעי בפניו דשליח קמא או אפילו שלא בפניו
בגין זה שהיה אונס ואילו יכול לעכב כאן ויך לדרור: **מבא.** מעבר
המים שלא מלא אל המעברות: **לא שמים פסיא.** דלא מטי עד הכא
הכי טענת אונס בתנאי גיטין לממר לאסיגא. א"נ יס אונס בגיטין ה'א
אוקימנא בשמעתא קמייתא דכחוצות^א

כי משו ב"ד שליח
 פשטה *בין בפניו בין
 בין בפניו בין שלא
 לא אחינא עד תלתין
 ופסקיה מברא אמר
 דתאני אמר שמואל
 דאמר להו אי לא פייס
 ליהוי גיטא אול פייסה
 יוסף מי יהיב לה תרקב
 איכא דאמרי אמר ר
 דינרי בעי למיתב

דמור נר'. פלוגתא דמרי לטיני ואלולא דרביא היא במסכת כהנא בשמעתא קמייתא^א **במתי** **לסוסי** **מפרשי עליין מחלקן**. המלה הוה כשפירש תרומותיו ימכור התרומה ועבד הדמים לעצמו כפרעון החוזר בשביל הכסף וכן המעשר לאשון בשביל לו וימעשר עני בשביל עני והמעשרות ועבד ויאלל אלא שמפרש מעשר מן המעשר לכהן שכן מותרין לזרים מכיון שאין להם גזל ממנו שכן נהן דמיהס כן הן או ובעשר המלה פסק להס דמי: **ליטול רשות מן קיסרין**. ממני שאין חוב זה מוטל עליהן לפרוע יטול מהם שרבות ארועס שיתקבל חובו בשבילי יעבדו את מעשרות עצמן: אינו צריך לטול רשות. דיש מה לזר להטיל חוב זה על כל הכהונה והלוי לפי שקתנם הוא שיתאלו מעות להנאה: **גב' ואע"פ דלא אסו לידיה**. כמתיא קמי מתני' דיפרש עליין וכוון דלא מטו לידיה מאן זי ליה להאי כהן הך ידו נתניה: **תמידי פסונה**. כמו איס מלת מכרו **מכרין** (י) שהם מביאים ואוהביו דליתו רגיל לתת תרומות ומעשרות אלא לכהן או הלכך כיון דתלתא דפשיטא הוי ללדיהו יכיב להו אסתי לכו שאר הכי דעמידי והוה כמאל דמעו לידיהו דמי: **כמוכס לטן ע"י אחרים**. כשהוא מפרש מוסרו למעשרות ביד אחריו ואומר זכי במעשרה זה לפלוני וזי וכו' ליה כמאל דמעו לידיה ואחר וממחין לו: **עשו**

אם שאינו וזכר כוונתו. במקומות הרבה מפי חקניו עשו כן לרבי יוסף
והנחת חרש ובנכירות (דף יט:) כל שחליפין ביד כהן פטור מן המצוה
והצריחו לאף על פי שאין זכיה לקטן עשאוהו כוונתו וכוונתו מן המצוה
אקבלם לחורש השער כל שעת הרפשה: ואין בו משום רבים. ומה
אף על פי שלא יאח השער: ואם בא לחזור. לקמן מפרש: ומה שאינו
בשער וזוהי שנאמר שדומיו ומה שאינו מחלוה הלוהה ואמר ווי
הבדיל ורואה: פוסק עתה כשער חולל פסול. בכל מניא נמי אם חולל
הכר מניא באחורו נשך (ד"מ דף עג:) כמי שפסק דמי. וה"ק הפסוק
שעת הלוהה יקבלם כשער הולל: דכי לים לים. כנון אם שפסקו
אם בא לחזור ככהן אין יכול שער חסר פסול: כדו חלה לא היה למשכן
כוונתו יכול לעשות לא משנת שמי פסול: אם לייבא דקלון. בשעת
בקנה אם מחנכים חחרים ומתקנים ומתלה דלא שכיחא הוא שיהי
הכל באותו שבט רחוק ליושם וכל ליים ויושין במעשרות לפיכך יעני
הכל ליבא למימר כחוק ויושין שמה ויושין עשירים הם חלל בחי
לכל עני ישראל שחא דת וזוהי בישראל כדי שיתחלל מנהגם

מצי למסור אגוס אני: הווא דאסר להו אי מלי מפיסנאל לה עד תלתין יום ליהוי גישא מעכשיו
עמר שאם לא יפייס אותה עד יום שיהא שם מעכשיו וחזר אחריה וזכרה עליה רעים כדי
ש' תענו וארבעה ימים יפייסיה וכל מה שהיה לו לשפוט עשה והגת ארז חבל שאם
ג' יום יפייסיה וכל מה שנתיצת אמר כי וס' יום היה לה תרעבב דרינא ארז אפיסיה פ'
ג' יום לה לפייסיה עד שתחפיהם וכל הנתיסיה דבריהם אם היה היה לה תרעבב דרינא
והגת שם וזו הוא אי אפרת אונס הוא מלי מפיסנאל דרינא אי שנתה אגוס בנטיס

כל הגמ פרק שלישי גימין

۵.

מ' יהיה זה תרומה דדערי ולא אפיסמא. אע"ג דלית ליה חין טענת אונס בניגון והוי גט וזית וכו' יבד לה נמי תרומה דדיגרי אמאי לא הוי ביטא הא לא אפיסמא ואיכא דחי לה פיסגא נא משמע אם לא אטרח לפיסגה בדבר גדול וכו' לא הוי ערע לפיסגה וקיים מנא אע"פ שלא נתפסיה:

במכרי א"ת קתני. אע"ג דמוס
נמי לא קתני מ"מ ניחא
ליה לאוקמי במוס האריזי בכל הכנסה
ומאן דמוקי במוס המכרי מוס דמוס
לא קתני אע"ג דמכרי נמי לא קתני
משמע ליה מפרישי עילוי סתם בלא
שום זכיר: **ביחודא** א"ת
מיקבצין. אע"ג דשמואל פסיק בפ"ק
דכ"מ (דף יג.) כרבי יוסי דעשו את
שאינו זוכה במוס מכל מקום מתקשר
ליה לאוקמי ממתניתין "אפילו כדכנסי"
ופושק עמיהו בשער הוצה. דמס'
דאע"ג דלא קתני כמי

שפסק דמי וזין בו משום דמיא חסיד
פוסק הדרכי פסות משער הויז:
הא קט"ז אע"ז דלא פסק ב"ז
ואת"ל דא נמי פשיטא דפסק
אזיזו נשך (דף עג: עב:) אמר ר' יהודה
שיכול לומר לו מן זה או מן זה
מעמי וי"ל דהסס שאומר דשבע
הוא לכל הכא חסידו שנק' עד שהוקר
השער: **ב"ז** דבי ר' יוחנן דלא יתיב
י"ה ב"ז. והא דלסק רב צפדיסא
צאזיזו נשך (דף עג: עב:) אמר ר' יוחנן
דין תיפוסא הכא חסידו משום חקת
כיה: **ל"א** שני אלא בע"ה היתב בבחן.
חסידו לרנן דלפניו ארבי שמעון כ"ז
ההוב (דף עד: עה:) וליה להו כל שהספ
צדיד ידו על השליטה הכא לא גרע
מכי ליה ליה יתיב אי נמי כדפירש
בקוטרס דהכא חסידו לו למשך ממנו
כלום לא מלי דרבי י"ה:

ד' הוול ואין בו משום
שנממיתו ואם בא לחזור אינו חוזר נתיאשו הבעלים
שאין מפרישין על האבוד אמר מר פוסק עמהם כשער
שמע לן "אף על פי שלא פסק כמי שפסק דמי ואין
מא כיון דכי ליית ליה לא יהיב ליה כ"א אית ליה גמי
שביעית שמיטתו דלא קרינא ביה י"ל גי' ואם
מר רב פפא לא שנו אלא בעל הבית כבהן אבל
א לחזור חוזר דתנן ^כנתן לו מעות ולא משך הימנו
נתיאשו הבעלים אין מפריש עליהן לפי שאין
שימא לא צריכא "דאקון מהו דתימא אקנתא מילתא
ליעזר בן יעקב אומר "המלוה מעות את הכהן ואת
עליה בחזקת אותו השבט ואת העני בבית דין ומת
ישראל ר' אחי ואומר בחזקת עני עולם מאי בנייהו
איכא

התחזקין (לחקן דף עט:) עני המנקה בראש היום ומזדוה חיות ועופות
ות ובמרחל דשנים אוחזין (ב"מ דף יב:) השוכר את הפועל ילקט צנו
תקנה עשו: כשער כוול. שש ויחלו חזירין בשעת הפרשת המומות
פסוקין בשנין עד שלא השער וכלן פסוק בשעת הלאה בכך קבל
בעלנין. גזון שלחורו שרל שיעור מומות שנה זו ועל מנת לקבל
חסרון כיס ואחר כך חזרו ותקטן אין מפרש עליהם דלאוש דבר
פסוק כשער הול מ יימה בידו גבי שחר פסוקין על הפירות נמי
פסוק פסוק עמחן שחור הול הוא שש ויחלו מומים הלל הפירות פסוק
חיו: לא קריא ביה לא יגוש. שאינו יכול למוכרו כלום: בעל הוא
מנו כלום לדימח ליה לא משכחי: אבל כן חזרו בו. דכיון דשאו
ו ונתיאחל כבר עלו בקנה: לא דרשמי אקנא מילתא היא. דמשאו
לקולקלן לגמרי ולא היו מוכר מעליה קמ"י: אלא השכר הקרוב
זה את המעשרות בשביל הקרוב להם ללוייה: במוק עניי ישראל.
שאר עניים יפרס ויעכסס הדואל ותקנת עניים הוא יחל להו
כשיטערו הלך כי גבי משאר עניים לאו גזל את העניים הוא:
עניי

[illegible]

עין משפט
גר מצות

[illegible]

תוספות ר"ח (המשך)
הלקח קצת פה סיפה ד'
שחזרה וחתמים צמי
(אינו) והר"ן נא ואינו יכול
לענות בכל חזק פיסחה
ואינו א"י **תנא'** המלחה
שמות את הכהן ואת הלוי
ואת הגוי להיות כקיימין
עליהן בחוקת פני קיימין
אין חוששין שמא חזק הכהן
או לוי או שמא העשיר
ועני או חור צריך
ליטול שרות מן המצור
אלו לפני כ"י
אין צריך להיות שרות
מן הורשין מ"י הלזה
שמות לכהן ע"מ להפריש
תרומותיו ולהפריע מן
חובו ה' ויפרישם כ"י
לקחן מפריותיו וימכרם
לכנונים ודרימין יעבב
לעצמן בשביל חור
זה וכן הלזה ללוי
להפריש לעצמו דראשון
לחשבוני לעצמו פסוקות
חובו ה' ויפריש שמט
תרומה מעצמו שטבילת
מספרה ותרביה לכנונים
ושאר המעשר ואלו שות
(בעצמן) וכן הלזה שות
לעני את הלזה פסריש
לעני מעשר ע"י ויפרישם
ויהקן מפריותיו עניו לעצמו
ע"י שטביל ויעבב לעצמו
בפסוק חובו ואין כאן
לז' מחנות שבבר הקסין
נתן להן ודמיון וחסד
עמקן שות הלזה
שיפער ממנות (שלהן)
אין אין לפני פסריש
עליהן בחוקת פני קיימין
ואינו חושש שמא חור
רשוב או יכיל להפריש
לכנונים ויחייב לאחרי' א'
שמא העשיר ועני ואין
לחור לרול (מפרישין)
מעשר ע"י ויחייב לתת
לאחרי' א' אמר חור
וכי א' רוצים לפרש
לחור אכרין ענין זה פסין
כאן חור ה' מוטל עליו
לפרוע הלזה א' יתרו
יפיע חור ה' בענין
זה יעבב אל המנות
לעצמו א' אין יתרו
חייב לתת לכהן ללוי
אין הלזה א' את הלזה
אחזם פסין דבר וכי שות
ע"י ל"ד להלוי חור זה
על ידיו ללוי שותקת
היא זו שיצאנו מעות
להלזה בלעת דוחקס
ומקס' ואצ"י שות
י"דיה מ' אצ"י שות באו
התרומות והמנוגשות זה
כהן מעבב לעצמו בחמה
וכי לרל את ליהם מאן
וכי לרל אתהן א' שות
זה ויתפסס זה בחבור
שלהם מפריו ואחרי' א'
לחור א' הלזה שאר כנונים
מכריו אסור לעשות כן
במכריו אסור לרלם
השות את הכהן ואת הלוי
לקחן בחוקת פני ישראל